

זוהר הקדוש מיטן פירוש מתוק מדבש אויף די פרשה

לוח עמוד היומי בזה"ק לשבת שמחת תורה

מחזור	מחזור	מחזור
ת"ז	נ ע"ב	ראשון
ת"ח	נא ע"א	שני
ת"ט	נב ע"ב	שלישי
ת"כ	נב ע"א	רביעי
ת"ל	נב ע"ב	חמישי
ת"מ	נב ע"א	שישי
ת"מא	נב ע"ב	שבת

ישראל נשמרים בצל הסוכה

ובחמשה עשר יום לחדש השביעי, שנאמר בחג הסוכות, רפי אבא פתח הקדים לפרש מש"כ ותנח התיבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט, תא חזי, פל הני יומין אזלת אימא על בנהא (ה"ג רמ"ק) בא וראה, כי כל אלו הימים מראש השנה עד סוכות, הולכת השכינה שהיא אימם של ישראל וחופפת על בניה כדי לשומרם, בגין דלא ישלוט סטרא אחרא עליהו כדי שלא ישלוט הסטרא אחרא עליהם בראש השנה, שאז רוצה הס"מ לשלוט על ישראל על ידי משאות עונות שקבץ, ובגין לשזבא לון וכדי להציל אותם ביום הכפורים מן המקטרגים, פיון דאשפיזיבו בנהא כיון שניצולו בניה מן המקטרגים, וְהָא יְתַבֵּין בְּסֻכּוֹת וְהָא יוֹשְׁבִים בְּסֻכּוֹת, שאז מתפשטים כל מיני חסדים על ישראל, מתנטרין בנטורא הם נשמרים בשמירה בצל הסוכה.

(פנחס דף רנח ע"ב, ובביאורינו כרך יד עמ' תרעו)

ארבעת המינים הם הסימנים של הקב"ה ובהם זוכים בדין

ובספרא דאגדתא שפיר קאמר ובספר האגדה יפה אמר, דכל אלין שכל אלו הדי מינים שהם כנגד הדי ספירות, אינון אושפיזין דזמנין עמא קדישא ביהאי יומא הם בחינות האורחים שמזמינים עם הקדוש ביום זה של סוכות, באמירת עולו אושפיזין קדישין, דבעין לאשפחא להו פיון דזמין לון שצריכים לבקשם ולמצוא אותם כיון שהזמינם עוד מבערב בעת שנכנס לסוכה, ונודע ששבעת האושפיזין הם ג"כ כנגד הדי חסדים המתפשטים ונמשכים למלכות [להשכינה] כל אחד ביומו, וגם כל אחד כלול מכולם (כמנאר נשעה"כ דרושי סוכות), ובהו ובר' המינים, פיעי פר נש למלאך בעותיה מבקש האדם מהקב"ה בקשותיו, כמו שאומרים הושענות ומרצים על המים בעת הקפת התיבה,

ע"ט

כלל ישראל ווערט אפגעהיטן אין שאמן פונעם סוכה

פרי יו"ט סוכות שמיית אין פסוק ובחמשה עשר יום לחדש השביעי, האט רפי אבא אנגעהויבן דאס צו ערקלערן מיטן פסוק ותנח התיבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט, קום און זע, די אלע טעג פון ראש השנה פון סוכות, גייט די שכינה וואס זי איז די מאמע פון די אידן, און זי שוועבט איבער אירע קינדער זיי צו היטן, כדי די סטרא אחרא זאל נישט געוועלטיגן אויף זיי אום ראש השנה, ווייל דעמאלטס וייל דער סמ"ך מ"ם געוועלטיגן אויף די אידן דורך די עבירות וואס ער האט איינגעזאמלט, און כדי זיי צו היטן אום יום כיפור פון די מקטרגים, אבער ווי נאר אירע קינדער ווערן געראטעוועט פון די מקטרגים, און זיי זיגן אין די סוכות, וואס דעמאלטס ווערן צושפרייט אלע ערליי חסדים אויף די אידן, ווערן זיי אפגעהיטן מיט א שמירה אין שאמן פונעם סוכה.

די ארבע מינים זענען די סימנים פונעם אייבערשטן און דורך זיי איז מען זוכה בדין

אינעם ספר האגדה ווערט שוין ערקלערט, אז די אלע פיר מינים, וועלכע זענען קעגן די זיבן ספירות, דאס זענען די בחינות פון די געסט וועלכע דער הייליג פאלק טוען איינלאדענען אינעם הייליגן טאג פון סוכות, זאגנדיג "עולו אושפיזין קדישין", ווייל מען דארף זיי זוכן און זיי געפינען וויפאלד מען האט זיי געלאדנט גלייך אין אונטן ווען מען איז אריינגעגאנגען אין די סוכה, און עס איז באוואוסט אז די זיבן אושפיזין זענען אויך אנשקעגן די זיבן חסדים וועלכע פארשפרייטן זיך און קומען אראפ צום מלכות [צו די שכינה] יעדער איינער אין זיין טאג, און אויך יעדער איינער ענטהאלט אין זיך אלע זיבן, און אין די ארבע מינים בעט דער מענטש זיינע בקשות פונעם אייבערשטן, אזוי ווי מען זאגט די הושענות און מען באווייליגט זיך פאר וואסער בשעת'ן ארויפגינגען די בימה,

זָפְאִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל דִּידְעִין אֶרְחוּי דְּמַלְכָּא קְדִישָׁא אֲשֵׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל שְׂוֹדְעִים דְּרַכּוּי שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ בִּי, הֵינּוּ שְׂמֻקִּימִים מִצֻּתוֹ, וְיִדְעִין אֶרְחוּי דְּאֹרִייתָא וְיֹדְעִים דְּרַכּוּי הַתּוֹרָה, הֵינּוּ הַבְּנֵי הַסּוּדוֹת וְטַעֲמֵי הַמִּצְוֹת, לְמַהֲרָה בְּאֶרְצָה קְשׁוּט לִלְכַת בְּהֶם בְּדֶרֶךְ הָאֱמֶת, דְּהֵינּוּ לַעֲשׂוֹת הַמִּצְוֹת בְּכוֹנָה שְׁלִימָה, לְמַזְפֵּי בְּהוּ בְּעַלְמָא דִּין וּבְעַלְמָא דְּאֵתִי לִזְכוּת עַל יָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. (רמ"ק ורל"ג ומפרשים)

ואמר עוד כי פִּיּוּמָא דָּא נְפָקִי יִשְׂרָאֵל בְּיוֹם רַאשׁוֹן שֶׁל סוּכוֹת יוֹצֵאִים יִשְׂרָאֵל בְּסִימְנִין רְשִׁימִין מְגוּ מַלְכָּא בְּסִימְנִים הַרְשׁוּמִים מִן הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ וְהֵם הַד' מִיָּנִים, שְׁעִי קִיּוֹם מִצְוָה זֹו מְכַנְיַעִים אֶת הַקְּלִיפּוֹת וּמַעֲבִירִים אֶת רֻחוֹת הַרְעוּת וְטַלְלִים הַרְעִים, בְּגִין דְּאֵינּוֹן נִצְחִין דִּינָא וְהֵם סִימְנִים שְׁבַנֵי יִשְׂרָאֵל זְכוּ בְּדִין וְנִתְכַפְּרוּ עוֹנוֹתֵיהֶם, וּמֵאִי סִימְנִין אֵינּוֹן וְזֵה הֵם אֵלּוּ הַסִּימְנִים, וְאֵמַר סִימְנֵי מְהֵימְנוּתָא חוֹתְמָא דְּמַלְכָּא עֲלָאָה הֵם סִימְנֵי הָאֱמוּנָה שֶׁהוּא הַאֲתָרוּג שְׁכַנְגַּד הַמַּלְכוּת [הַשְּׂכִינָה], וְחוֹתֵם מֶלֶךְ הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא הַלּוּלָב שְׁכַנְגַּד הַיְסוּד.

ואמר לְתַרֵּי בְּנֵי נְשָׂא דְּעֲאָלוּ קְדָם מַלְכָּא לְדִינָא מִשָּׁל לְשַׁנֵּי אַנְשִׁים שְׁנַכְנְסוּ לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ לְדוֹן, וְלֹא יִדְעִי עֲלָמָא מֵאַן מְנִיָּהוּ נִצַּח וְלֹא יִדְעוּ בְּנֵי הָעוֹלָם מִי מֵהֶם זְכָה בְּדִין, נִפְקַד חֵד לְגִיּוֹן מִפִּי מַלְכָּא שְׁאִילוּ לּוֹ יֵצֵא שֶׁר אַחַד מִבֵּית הַמֶּלֶךְ וְשָׂאֵלוּ אוֹתוֹ אִם יוֹדַע מִי זְכָה בְּדִין, אָמַר לוֹן מֵאַן דִּיפּוּק וּבִידוּי סִימְנֵי דְּמַלְכָּא הוּא נִצַּח אֵמַר לְהֶם מִי שִׂיֵּצֵא וְיֵשׁ בִּידוּ סִימְנִים שֶׁל הַמֶּלֶךְ הוּא זְכָה בְּדִין.

כִּן הוּא הַנִּמְשָׁל כִּי פּוֹלֵי עֲלָמָא עֲאֲלִין לְדִינָא קְדָם מַלְכָּא עֲלָאָה כֹּל הָעוֹלָם בֵּין יִשְׂרָאֵל בֵּין אֲוִמוֹת הָעוֹלָם נַכְנְסִים לְדִין לְפָנֵי מֶלֶךְ הָעֲלִיּוֹן בִּי, וְדִאִין לוֹן מִיּוֹמָא דְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה וְיוֹם הַכְּפּוּרִים עַד חֲמֵשׁ סְרֵי יוֹמִין לִירְחָא וְדָן אוֹתָם מִיּוֹם רֵאשׁ הַשָּׁנָה וְיוֹם הַכְּפּוּרִים עַד חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה יוֹם לְחֹדֶשׁ (לְפִי שְׁבִיּוֹם רֵאשׁוֹן שֶׁל סוּכוֹת הוּא רֵאשׁוֹן לְחֻשְׁבוֹן עוֹנוֹת לְכֹן נִחְשָׁב כְּאִילוּ עַד אַז נִמְשַׁךְ הַדִּין), וּבֵין כִּן אֲשַׁתְּכַחוּ יִשְׂרָאֵל זָפְאִין כְּלָהוּ בְּתִיבְתָא וּבֵין כִּן כֹּל יִשְׂרָאֵל נִמְצֵאִים צְדִיקִים כִּי כּוֹלָם עָשׂוּ תְשׁוּבָה עַד יוֹם הַכְּפּוּרִים, טְרַחֲטִין בְּסִפְּהָ לְוֹלָב וְאֲתָרוּג וְאַחֲ"כּ בִימֵים שְׁבִין יוֹם כְּפּוּרִים לְסוּכוֹת טוֹרְחִים לַעֲשׂוֹת סוּכָה וְלּוּלָב וּמִינֵיו וְאֲתָרוּג כְּדִי לְהַשְׁלִים זְכוּיּוֹתֵיהֶם, וְלֹא יִדְעִי מֵאַן נִצַּח דִּינָא וְעִדִּיין לֹא יוֹדְעִים מִי זְכָה בְּדִין, מַלְאֲכֵי עֲלָאֵי שְׂאֵלוּ מֵאַן נִצַּח דִּינָא מִלְּאֲכֵי שׁוֹאֲלִים מִי זְכָה בְּדִין, ר"ל אִם הַקְּלִיפּוֹת גִּבְרוּ אוֹ יִשְׂרָאֵל

ע"ט

מְעַנְטָשׁוֹן פּוֹן דִּי וְעֵלְטָא הָאֲבָן נִישְׁט גְּעוּוּאָוִסְט וְעַד פּוֹן זֵי הָאֵט גְּעוּוּאָוִנְעֵן בֵּיַם דִּין, אִיז אַ שַׁר פּוֹנְעֵם קְעַנְיָג אַרױסְגְּעִנְאָנְגֵּן פּוֹנְעֵם קְעַנְיָג'ס הוּיז און מְעַן הָאֵט אִים גְּעִפְרֵעֵנט צִי עַר וְוִיִּסְט וְעַד הָאֵט זױכָה גְּעוּוֵעֵן בְּדִין, הָאֵט עַר גְּעוּוּאָנְט צו זֵי, וְעַד עֵם וְעַט אַרױסְגִּיין הָאֵלְמֵנְדִיג אִין הָאֵט דִּי סִימְנִים פּוֹנְעֵם קְעַנְיָג, עַר הָאֵט זױכָה גְּעוּוֵעֵן בְּדִין.

אַזױ אִיז אױךְ דְּעַר נְמִשָּׁל, דִּי גִאָנְצֵעַ וְעֵלְטָא, סִי דִי אִידֵן און סִי דִי פְּעֻלְקֵעַר גִּייעֵן אַרױין צו וְעַרְן גְּע'מִשְׁפֵּט פִּאָרְן גְּרוּיִסן קְעַנְיָג הַשֵּׁם יְתְבַרְךָ, און עַר טוֹט זֵי מִשְׁפֵּט'ן פּוֹנְעֵם טָאג פּוֹן רֵאשׁ הַשָּׁנָה און יוֹם כִּיפּוּר בִּיז פּוֹפְצֵן טְעַג אִינְעֵם חוֹדֶשׁ (וְוִיִּל דְּעַם עֶרְשָׁטֵן טָאג פּוֹן סוּכוֹת אִיז דְּעַר עֶרְשָׁטֵן טָאג פִּאָרְן הַשָּׁבּוֹן פּוֹן דִּי עֲבִירוֹת, דְּעַרְפִּאָר וְעַרְט עֵם גְּעִרְעֵכְנֵט אַזױ ווי בִּיז דְּעַמְאֵלְטִם צִיט זִיךְ נִאָךְ דְּעַר דִּין), און דְּעַרְוִיִּל וְעַנְעֵן אֵלְע אִידֵן גְּעִפִּינְעֵן גְּעוּוּאָרְן צְדִיקִים וְוִיִּל זֵי הָאֲבָן אֵלְע תְּשׁוּבָה גְּעַטוֹן בִּיז יוֹם כִּיפּוּר, און דְּעַרְנִאָךְ אִין דִּי טְעַג צױוּשֵׁן יוֹם כִּיפּוּר און סוּכוֹת הָאֶרְעוּעֵן זֵי פִּאָר אַ סוּכָה, לּוּלָב און אֲתָרוּג און דִּי אַנְדֵּרְעַע מִיָּנִים כְּדִי צו עֶרְגֵּעֵנְזֵן זֵיעֶרְעַע זְכוּתִים, און מְעַן וְוִיִּסְט נִאָךְ אֵלְץ נִישְׁט וְעַד עֵם הָאֵט גְּעוּוּאָוִנְעֵן דְּעַם מִשְׁפֵּט, און דִּי מַלְאָכִים פּוֹן אױבֵן פִּרְעֵגֵן וְעַד הָאֵט זױכָה גְּעוּוֵעֵן בְּדִין, דָּאֵם הִיִּסְט, הָאֲבָן דִּי

וְוִאִיל זְעַנְעֵן דִּי אִידֵן וְעֵלְכֵעַ וְוִיִּסֵן דִּי וְעַנְן פּוֹנְעֵם הִיִּלְיָגן קְעַנְיָג גְּעוּוּאָוִנְעֵן אִיז עַר, דָּאֵם הִיִּסְט אַז זֵי וְעַנְעֵן מְקַיִם זֵיעֶנְעַ מִצְוֹת און זֵי וְוִיִּסֵן דִּי וְעַנְעֵן פּוֹן דִּי תוֹרָה, דָּאֵם מִיִּנְט אַז זֵי פִּאָרְשְׁטִייעֵן דִּי גְּעִהִימְנִסֵן און דִּי טְעַמִים פּוֹן דִּי מִצְוֹת, צו גִּיין דוֹרְךְ זֵי אִינְעֵם אֲמַתָּן וְעַג, דָּאֵם הִיִּסְט צו טוֹן דִּי מִצְוֹת מִיט אַ שְׁלִימוֹת־דִּינְעַ פּוֹנְהָ, און זױכָה זֵיין דוֹרְכְּדֵעַם אױף דְּעַר וְעֵלְטָא און אױף יַעֲנֵעַר וְעֵלְטָא.

אַיִן דְּעַם עֶרְשָׁטֵן טָאג סוּכוֹת גִּייעֵן דִּי אִידֵן אַרױם מִיט דִּי גְּעִצִיכְנֵטֵעַ סִימְנִים פּוֹנְעֵם הִיִּלְיָגן קְעַנְיָג, דָּאֵם זְעַנְעֵן דִּי אַרְבַּע מִיָּנִים, וְוִיִּל דוֹרְכֵן מְקַיִם זֵיין דִּי מִצְוָה טוֹט מְעַן אונְטֵרְטֵעֵנִיגן דִּי סְטֵרָא אַחֲרָא און מְעַן פִּרְט אַוּעַק דִּי שְׁלֵעֲכֵטֵעַ וְוִינְטֵן און שְׁלֵעֲכֵטֵעַ טוֹי, און דָּאֵם זְעַנְעֵן סִימְנִים אַז דִּי אִידֵן הָאֲבָן גְּעוּוִינְעֵן בֵּיַם דִּין און זֵיעֶרְעַע זִינְד זְעַנְעֵן פִּאָרְגֵעֵבן גְּעוּוּאָרְן, און וְוִאֵם זְעַנְעֵן דִּי סִימְנִים, דָּאֵם זְעַנְעֵן דִּי סִימְנִים פּוֹן דִּי אַמוּנָה, דָּאֵם אִיז דְּעַר אֲתָרוּג וְוִאֵם אִיז אַנְטְקֵעֵן דִּי מַלְכוּת [דִּי שְׂכִינָה], און דְּעַר זִיגֵל פּוֹנְעֵם אױבְּעֶרְשָׁטֵן קְעַנְיָג וְוִאֵם דָּאֵם אִיז דְּעַר לּוּלָב וְעֵלְכֵעַר אִיז אַנְטְקֵעֵן דְּעַם יְסוּד.

דָּאֵם אִיז גְּעִלְיָבן צו צױוי מְעַנְטָשׁוֹן וְעֵלְכֵעַ הָאֲבָן זִיךְ גְּעִשְׁטֵעֵלְט פִּאָרְן קְעַנְיָג צו וְעַרְן גְּע'מִשְׁפֵּט, און דִּי



עושה חיל ורוכב שמים בעזרם, קדשא ברין הוא אמר לון אינון דמפקי בידייהו סימנין דילי אינון נצחין דינא הקב"ה משיב להם כי אלו שמוציאים בידיהם הסימנים שלי הם זכו בדין.

בהאי יומא נפקי ישראל ברשימו דמלכא ביום ראשון של סוכות יוצאים ישראל ברושם וסימן המלך, בתושבתתא דהלילא ובתשבות של אמירת הלל שלם, צאלין בספה ונכנסים בסוכה להיות תחת צל הקדושה ולהסתתר מן החיצונים, אתרוג בשמאלא ולולב בימינא ואוחזים אתרוג בשמאלם ולולב בימינם, חמאן פלהו דישראל רשימין ברשימין דמלכא קדישא וכל העולם רואים שישראל הם רשומים ומסומנים ברשימות המלך הקדוש ב"ה, פתחי ואמרי פותחים ואומרים בשבחם של ישראל אשרי העם שפכה לו אשריהם ישראל שהקב"ה נתן להם תורת אמת, אשרי העם שיהו"ה אלהיו ואשריהם שה' הוא אלהיהם אשר בידו להשפיע טובה מרובה בגמול מעשיהם הטובים. (ויחי דף רכא ע"א, ובביאורינו כרך ד עמ' תלח-תמ)

במצות סוכה נראה לכל שאנו מסתופפים בצל הקב"ה

בספות תשבו שבעת ימים כל האזרח בישראל ישבו בסכות, פקודא דא לישב בסופה מצוה זו היא לישב בסוכה, והא אוקימנא והרי ביארנו טעם ישיבה בסוכה, בגין לאחזאה, דישראל יתבי ברזא דמהימנותא בלא דחילו פלל כדי להראות לכל, שישראל יושבים בסוד האמונה בלא פחד כלל מן המקטרגים, דהא מקטרגא אתפרש מנייהו כי המקטרג נפרד מהם ביום הכפורים על ידי השעיר לעזאזל, וכל מאן דאיהו ברזא דמהימנותא יתיב בסופה וכל מי שהוא בסוד האמונה יושב בסוכה, דהיינו מי שיש לו חלק בקדושת השכינה, שבה הוא סוד האמונה, כמה דאוקימנא כמו שביארנו על מה דכתיב פל האזרח בישראל ישבו בספות, מאן דאיהו ברזא דמהימנותא מי שהוא בסוד האמונה, ומזרעא ושרשא דישראל ומזרע ושורש ישראל ישבו בספות, ורזא דא אתמר בכמה דוכתי וסוד זה נאמר בכמה מקומות. ור"ל כי ישראל יושבים בסוכה שהיא סוד צל אור המקיף דחסדים ואנו ממשיכים אלינו מן אור המקיף ההוא. והענין הוא כי צל הסוכה נקרא "צלא דמהימנותא" לפי שאין לך מצוה בכל המצות שמפורסמת לכל כמו מצות סוכה שעושים אותה על הגגות ובשווקים וברחובות, ובזה אנו מראים לכל רואה שאנו מסתופפים בצלו של הקב"ה, והיה ראוי שיתגרה בנו השטן ויקטרג עלינו שאין תוכנו כברנו, רק שאין אנו חוששים לזה כי כבר נתרצה ופירש מאתנו על ידי השעיר לעזאזל, ומכאן שאין לשום חיצוני חלק בזה הצל, אלא דוקא כל האזרח בישראל ישבו בסכות, היינו מי שמושרש בתפארת ישראל העליון. (אמור דף קג ע"ב ברעיא מהימנא, ובביאורינו כרך יא עמ' תרג)

ע"ט

דורך די מצוה פון סוכה זעט יעדער אז מיר שיצן זיך אינעם שאטן פונעם אייבערשטן

עם שטייט אין פסוק בספות תשבו שבעת ימים פל האזרח בישראל ישבו בספות, די מצוה איז אז מען זאל זיצן אין סוכה, און מיר האבן שוין ערקלערט דעם טעם פון זיצן אין סוכה, אז דאס איז פרי צו ווייזן פאר יעדן, אז די אידן זיצן מיטן סוד פון אמונה און מורא צו האבן פון די מקטרגים, ווייל דער מקטרג האט זיך שוין אפגעשיידט פון זיי אום יום פירור דורךן שער לעזאזל, און יעדער איינער וואס איז אינעם סוד פון די אמונה דער זיצט אין די סוכה, דאס הייסט, ווער עס האט א טייל אין די הייליגקייט פון די שכינה, וואס אין איר איז דער סוד פון די אמונה, אזוי ווי מיר האבן ערקלערט אויפן פסוק פל האזרח בישראל ישבו בספות, אז דער פשט דערפון איז, ווער עס איז אינעם סוד פון אמונה, און פונעם אפשטאם און שורש פון די אידן, דער זאל זיצן אין סוכה, און דער סוד שטייט אין עטליכע ערטער. און דאס הייסט אז די

אנדערע זייט געווינען אדער ישראל עושה חיל' און דער אייבערשטער העלפט אינו, ואגט צו זיי דער אייבערשטער, די וועלכע ברענגען ארום מיינע סימנים אין זייערע הענט, זיי האבן זוכה געווען בדין.

אינעם ערשטן טאג פון סוכות גייען די אידן ארום מיטן צייכן און סימן פונעם קעניג, און מיט לויב געזאנגען זאגנדיג גאנץ הלל, און גייען אריין אין די סוכה צו זיין אונטערן שאטן פון די קדושה און זיך באהאלטן פון די חיצונים, און האלטן דעם אתרוג אין די לינקע האנט און דעם לולב אינעם רעכטן האנט, זעט דער גאנצער וועלט אז די אידן זענען געצייכנט מיט די סימנים פונעם הייליגן קעניג השם יתברך, און זיי עפענען זייער מויל מיט לויב פאר די אידן זאגנדיג אשרי העם שפכה לו, וואויל זענען די אידן וואס דער אייבערשטער האט זיי געגעבן די אמת' תורה, אשרי העם שה' אלקי, און וואויל איז זיי אז דער אייבערשטער איז זייער גאט וואס ער האט דעם מעגליכקייט אראפצושיקן פאר זיי פיל גוטס פאר זייערע גוטע מעשים.



ישראל לוקחים כביכול את השי"ת ושמחים בו

פקודא דא ליטול לולב ביהוה יומא מצוה זו היא ליטול לולב ביום ראשון של סכות, באיננו זינין דיליה עם אותם המינים שלו, והאי רזא אוקימנא, ואוקמוה חברייא וסוד זה ביארנוהו, וביארנוהו החברים במדרשים, כי פמה דקדשא בריך הוא נטיל לון לישראל בהני יומין, וחדרי בהון כמו שהקב"ה לוקח את ישראל באלו הימים לחלקו, ושמח בהם, על ידי שזיכה אותם בדין ביום הכפורים, ומשפיע להם חסדים בימי הסוכות, און הקי ישראל נטילי ליה לקדשא בריך הוא לחולקיהון, וחדאן ביה כמו כן ישראל לוקחים את הקב"ה לחלקם, ושמחים בו, כי מקבלים עליהם קיום תורתו ומצותיו בשמחה, ודא הוא רזא דלולב ומינין דביה וזה הוא סוד מצות לולב והמינים שבו, דאיהו רזא דיוקנא דאדם שהוא סוד שיעור קומת אדם העליון, (אמור דף קד ע"א ברעיא מהימנא, ובביאורינו כרך יא עמ' תריג-תריד)

הושענא רבה תחילת זמן קבלת הברכות

ביומא קדמא דירחא שירוחא דדינא הוא כי ביום הראשון של חדש תשרי שהוא ראש השנה אז הוא התחלת הדין, וסיומא הוא ביהאי יומא והסיום הוא בזה היום של הושענא רבא, והא אפמר והרי למדנו ענין הזה כראוי.

תא חזי, ביומא דא שלמין ומסיימי עמין ברכאן דלהון בא וראה, כי ביום הזה של הושענא רבא מסיימים האומות את קבלת הברכות שלהם, שקבלו על ידי השבעים פרים שהקריבו עליהם בשבעת ימי חג הסוכות, ושארין בדינא ומעתה הם מתחילים בהנהגת הדין, וישראל ביומא דא מסיימי דינין דלהון אבל ישראל ביום הזה מסיימים את

ע"ט

די חברים האבן עם ערקלערט אין די מדרשים, ווייל אזוי ווי אין די טעג נעמט דער אייבערשטער די אידן צו זיין טייל, און ער פריידט זיך מיט זיי, דורכדעם וואס ער האט זיי גערעכט געמאכט ביים דין אום יום כיפור, און ער איז משפיע פאר זיי חסדים אין די טעג פון סוכות, אזוי אויך נעמען די אידן דעם אייבערשטן צו זייער טייל, און פרייען זיך מיט אים, וויבאלד זיי נעמען אויף זיך מקנים צו זיין די תורה און מצוות מיט שמחה, און דאס איז דער סוד פון די מצוה פון לולב צוזאמען מיט די אנדערע מינים, וואס דאס איז דער סוד פונעם מאס פונעם אדם העליון.

הושענא רבא איז דער אנהייב פון דער

צייט פון באקומען די ברכות

ווייל אינעם ערשטן טאג פון הודש תשרי וואס דאס איז ראש השנה, דעמאלטס הייבט זיך אן דער דין, און דער ענד דערפון איז אין דעם טאג פון הושענא רבא, און מיר האבן דאך שוין געלערנט דעם ענין אזוי ווי עס דארף צו זיין. קום און זע, אין דעם טאג פון הושענא רבא ענדיגן די פעלקער צו באקומען זייערע ברכות, וועלכע זיי האבן באקומען דורך די זיבעציג אקסן וואס מען האט מקריב געווען פאר זייערמועגן אין די זיבן טעג פונעם יום טוב סוכות, און פון יעצט הייבן זיי אן מיט א הנהגה פון דין, אפער די אידן ענדיגן אין דעם טאג דאס אראפזיען און

אידן זיצן אין די סוכה, וועלכע איז דער סוד פונעם שאמן פון דעם אור המקור פון חסדים, און מיר זיען אראפ צו זיך פון אט דעם ארומגעבענדע ליכטיגקייט. און דער ענין איז, אז דער שאמן פון די סוכה ווערט אנגערופן "צלא דמיהימנותא", וויבאלד עס איז גישטא נאך א מצוה צווישן אלע מצוות, וועלכע איז אזוי באוואוסט פאר יעדן ווי די מצוה פון סוכה, וואס מען מאכט עם אויף די דעכער און אין די גאסן און אנדערע עפנטליכע ערטער, דערמיט ווייזן מיר פאר יעדן איינעם אז מיר שיען זיך אינעם שאמן פונעם אייבערשטן. און איינגמליך וואלט זיך דער שטן אנגערייזט דערמיט איבער אונז טענה/ענדיג אז מיר מיינען עם גישט ערנסט, פונדעסטוועגן האבן מיר גישט מורא דערפון, וויבאלד ער האט זיך שוין באווייליגט און ער האט זיך אפגעשיידט פון אונז דורכן שעיר לעזאזל, און פון דעם זעען מיר אז קיין שום דרויסנדיגער האט גישט קיין טייל אין דעם שאמן פונעם סוכה, נאר בלויז פל האזרח בישאל ישבו בפסות, דאס הייסט ווער עם איז איינגעווארצלט אין די אייבערשטע בחינה פון "תפארת ישראל".

כלל ישראל נעמט דעם אייבערשטן כביכול

און פרייען זיך מיט אים

די מצוה איז, צו נעמען דעם לולב אינעם ערשטן טאג פון סוכות, אינאיינעם מיט די אנדערע דריי מינים וואס געהערן צו אים, און מיר האבן ערקלערט דעם סוד, און

המשכת ונתנת הדינים למלכות, וְשָׂרָאן בְּבִרְכָתָא ועתה הם מתחילים בקבלת הברכות, דְּהָא לְיוֹמָא אַחְרָא כי ליום האחר שהוא שמיני עצרת, זְמַיְנִין לְאַשְׁתַּעֲשְׂעָא בְּמַלְפָּא הם מזומנים להשתעשע עם המלך ב"ה, ביחוד העליון הנעשה ביום הזה בתפלת המוסף, לְנִטְלָא מִיַּמִּינָה בְּרִכְאָן לְכָל שְׂתָא כדי לקבל ממנו ברכות לכל ימות השנה, וּבְהָהוּא חֲדוּתָא לֹא מְשַׁתְּפָחִי בְּמַלְפָּא אֱלָא יִשְׂרָאֵל בְּלַחֲדוּדֵיהוּ ובאותה השמחה לא נמצאים עם המלך אלא ישראל בלבדם, וּמֵאֵן דִּיתִיב עִם מַלְפָּא, וְנִטְלָא לִיהּ בְּלַחֲדוּדֵיהּ ומי שיושב עם המלך, והמלך לוקח אותו לבדו לשבת עמו, כֹּל מַה דְּבַעֲי שְׂאִיל וְיָהִיב לִיהּ כל מה שהוא רוצה שואל ומבקש, וּנִיתָן לוּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ, וְעַל דָּא יִשְׂרָאֵל שְׂרָאָן ועל כן ישראל מתחילים עתה את קבלת הברכות, וְעַמִּין מְסִימִי והעמים מסיימים ולא מקבלים עוד ברכות, וְעַל דָּא כְּתִיב ועל זה נאמר אֶהְבֵּתִי אֶתְכֶם אֲמַר יְהוָה וְגו' ואת עשו שנאתי ואשים את הריו שממה. (צו דף לב ע"א, ובבואורינו כרך י עמ' צא-צ"ב)

לשמחת תורה - שמחת הקב"ה עם ישראל

מִכָּאֵן וּלְהִלָּאָה אחר שבעת ימי הסוכות, יוֹמָא חד דְּמַלְפָּא עֲלָאָה דְּחֲדֵי בְּהוּ בְּיִשְׂרָאֵל יש יום אחד של המלך העליון ב"ה ששמח בהם בישראל דְּכְתִיב בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצֵרַת תְּהִיָּה לָכֶם, דְּהָא יוֹמָא דָּא מִן מַלְפָּא בְּלַחֲדוּדֵי כי יום זה הוא מן המלך לבדו, חֲדוּתָא דִּילֵיהּ בְּיִשְׂרָאֵל ושמחתו היא רק עם ישראל, לְמַלְפָּא דְּזַמִּין אוֹשְׁפִיזִין וְכו' משל למלך שהזמין אורחים לסעודתו וכו', סיום המאמר הוא בפרשת אמור דף קד ע"ב. (ויחי דף רכא ע"א, ובבואורינו כרך ד עמ' תמא)

בשמיני עצרת מתייחדים ישראל עם הקב"ה

שכתוב בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצֵרַת תְּהִיָּה לָכֶם היינו דְּהָא יוֹמָא דָּא מְמַלְפָּא הוא בְּלַחֲדוּדֵי כי היום הזה של המלך הוא לבדו, כי בשמיני עצרת יש יחודא עלאה של קוב"ה ושכינתיה דאצילות, חֲדוּתָא דִּילֵיהּ בְּהוּ בְּיִשְׂרָאֵל והשמחה שלו עם ישראל, כי גם נשמות ישראל יש להם חלק בהיחוד.

מֵתַל לְמַלְפָּא דְּזַמִּין אוֹשְׁפִיזִין משל למלך שהזמין אורחים, אֲשַׁתְּדַּלוּ בְּהוּ כֹּל בְּנֵי הַיִּכָּלִיָּה עסקו עמהם כל בני ההיכל, לְכַתֵּר אֲמַר מַלְפָּא אַח"כ אמר המלך לבני היכלו, עַד פֶּאן אֲנָא וְאַתּוֹן אֲשַׁתְּדַּלְנָא פְּלָהוּ בְּאוֹשְׁפִיזִין עד כאן אני ואתם עסקנו כולנו עם האורחים, וּקְרַבְתּוֹן קְרַבְנִין עַל שְׂאָר עַמִּין כֹּכָל יוֹמָא והקרבתם קרבנות, דהיינו

ע"ט

ביום השמיני עצרת תהיה לכם, אינעם אכטמן טאג זאלט איר זיין צוריקגעהאלטן פון טון ארבעט, ווייל דעם טאג איז פונעם קעניג אליין, און זיין פרייד איז נאר מיט די אידן, דאס איז א מִשְׁלַל צו א קעניג וועלכער האט געלאדנט געסט צו זיין סעודה, אזוי ווי עס שטייט ווייטער אין פרשת אמור דף קד ע"ב (געברענגט אינעם קומענדיגן שטיקל).

אום שמיני עצרת פאר אייניגט זיך פֿלל ישראל מיטן אייבערשטן

דאס וואס עס שטייט אין פסוק ביום השמיני עצרת תהיה לכם, דאס איז וויבאלד דעם טאג איז בלויז פונעם קעניג, ווייל אום שמיני עצרת ווערט א דערהויבענעם יחוד פונעם אייבערשטן מיט זיין שכינה אין אצילות, און זיין פרייד איז מיט די אידן, ווייל אידן די נשמות פון די אידן האבן א טייל אין דעם פאר אייניגונג.

דאס איז א מִשְׁלַל צו א קעניג וועלכער האט איינגעלאדנט געסט, און אלע מענטשן פונעם פאלאץ האבן זיך אָפּגעגעבן מיט זיי, דערנאך האט דער קעניג געזאגט צו די מענטשן פון זיין פאלאץ - ביו יעצט האב אידן און אידן זיך אָפּגעגעבן מיט די געסט, און איר האט געברענגט

געבן די דינים פארן מלכות, און יעצט הייבן זיי אן צו פאקומען די ברכות, ווייל אינעם קומענדיגן טאג וואס דאס איז שמיני עצרת, זענען זיי איינגעלאדנט זיך צו פרייען מיטן קעניג השם יתברך, מיטן אויבערשטן פאר אייניגונג וואס ווערט געטון אין דעם טאג ביי די תפילה פון מוסף, כְּדִי צו פאקומען פון אים ברכות פאר אלע טעג פונעם יאר, און אין דעם שמחה געפינט זיך קיינער גישט מיטן קעניג, נאר בלויז די אידן, און ווער עס זיצט מיטן קעניג, און דער קעניג געמט בלויז אים צו זיצן מיט אים, קען ער פֿעמֿן און פארלאנגען וואס ער וויל נאר, און עס ווערט אים געגעבן פונעם קעניג'ס הויז, און דערפאר הייבן די אידן יעצט אן צו פאקומען די ברכות, און די פֿעלקער ענדיגן יעצט און פאקומען גישט מער קיין ברכות, און דערויף שטייט אין פסוק אֶהְבֵּתִי אֶתְכֶם אֲמַר ה' און דערנאך זאגט דער פסוק וְאֵת עֲשׂו שְׂנֵאתִי וְאֵשִׁים אֶת הָרִיו שְׂמָמָה.

די פרייד פונעם אייבערשטן מיט די אידן

פון יעצט און ווייטער נאך די זיבן טעג פון סוכות, איז דא איין טאג פונעם אויבערשטן קעניג השם יתברך, וואס ער פריידט זיך מיט די אידן, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק

שבעים פרים, על שאר העמים, כל יום משבעת ימי הסוכות, מִכָּאן וְלַהֲלָאָה אֲנֵא וְאֵתוֹן נַחֲדֵי יוֹמָא חַד מִכָּאן וְלַהֲלָאָה אֲנִי וְאַתֶּם נִשְׁמַח יוֹם אֶחָד, הָדָא הוּא דְכִתִּיב בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תְהִיָּה לָכֶם, הִנֵּה מִלַּת לָכֶם הֵינּוּ לְקִרְבָּא קִרְבָּנִין עֲלֵיכּוֹן לְהַקְרִיב קִרְבָּנוֹת בִּשְׁבִילְכֶם. [וכו']

וְהֵאֵי יוֹמָא יַעֲקֹב הוּא רִישָׁא לְחֻדְוֹתָא וּבִזָּה הַיּוֹם שֶׁל שְׁמִינִי עֲצַרְתָּ יַעֲקֹב דִּהֵינּוּ סוּד הַתְּפָאֶרֶת הוּא הָרֵאשִׁי אֶל הַשְּׁמִחָה וְהוּא הָעִיקָר, וְכָל אֵינּוֹן אוֹשְׁפִיזֵי חֻדְאָן עֲמִיָּה וְכָל אוֹתָם הָאוֹשְׁפִיזִין שְׂמִחִים עִמּוֹ, וְעַל דָּא כְּתִיב וְעַל זֶה נֹאמֵר אֲשֶׁרִיד יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹךָ עִם נוֹשַׁע בְּה', כִּי בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִתִּיחָדִים בְּשְׁמִינִי עֲצַרְתָּ עִם ה', וְעַל יְדֵי זֶה הֵם נוֹשְׁעִים בְּכָל מִינֵי יְשׁוּעוֹת, וְכְתִיב וְעוֹד כְּתוּב וַיֹּאמֶר לִי עֲבָדֵי אֶתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְּפָאֶר. (אמור דף קד ע"ב, ובביאורינו כרך יא עמ' תריו-תר"ח)

ענין קריאת היום שמחת תורה

וְנוֹהֲגִין לְמַעַבְדַּד יִשְׂרָאֵל עִמָּה חֻדְוָה בְּשְׁמִינִי עֲצַרְתָּ נוֹהֲגִים יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת עִם הַשְּׂכִינָה שְׂמִחָה, וְאַתְּקִיאַת שְׂמִחַת תּוֹרָה וְנִקְרָא יוֹם זֶה שְׂמִחַת תּוֹרָה, עַל שֵׁם יַחֲדוּד קוּב"ה וְשְׂכִינְתִּיהָ הַנִּעֲשֶׂה בִּזְוָה הַיּוֹם, לְכֵן וּמַעֲשִׂינְן לְסַפֵּר תּוֹרָה בְּכִתְרָה דִּילִיָּה מַעֲטָרִים אֶת הַסֵּפֶר תּוֹרָה בְּכִתְרֵי שְׁלוֹ, וּמִפְרֵשׁ רְמָזוֹ סֵפֶר תּוֹרָה לְתַפְאֶרֶת הַסֵּפֶר תּוֹרָה הוּא רּוֹמָזוֹ עַל הַתְּפָאֶרֶת שֶׁהוּא סוּד הַתּוֹרָה שֶׁבְּכַתְּבָ, שְׂכִינְתָּא עֲטָרַת תְּפָאֶרֶת וְהַשְּׂכִינָה הִיא עֲטָרַת תְּפָאֶרֶת, בְּסוּד הַכְּתוּב (מְשַׁלֵּי י"ז) אֵשֶׁת חֵיל עֲטָרַת בַּעֲלָה, (פְּנַחַס דָּף רַנּוֹ ע"ב בְּרַעֲיָא מְהֵימְנָא, וּבְבִיאורֵינוּ כְּרַךְ יָד ע"מ' תְּרַלְהָ-תְּרַלְמָ)

ע"ט

צו מור, דו ביסט מיין קנעכט, כלל ישראל מיט וועם איד
טו מיך פארקמען.

דער טעם פארנוואס דער טאג ווערט
אנגערופן שמחת תורה

אום שמיני עצרת פירט מען זיך ביי אידן צו מאכן א
שמחה מיט די שכינה, און דער טאג ווערט אנגערופן
שמחת תורה, צוליב דעם פארזייניגונג וואס ווערט היינט
פונעם אייבערשטן מיט זיין שכינה, דעריבער פאקרוינט
מען דעם ספר תורה מיט זיין קרוין, דאס איז וויפאלד
דער ספר תורה ווייזט אויף תפארת, דאס איז דער סוד
פון תורה שבכתב, און די שכינה איז עטרת תפארת,
אינעם סוד פונעם פסוק (משלי יב ד) אשת חיל עטרת
בעלה.

קרפנות, דאס זענען די זיבעציג אקסן, פאר די אנדערע
פעלקער, יעדן טאג פון די זיבן טעג פון סוכות, פון יעצט
און ווייטער וועל איד זיך פרייען מיט אידן איין טאג,
דעריבער זאגט דער פסוק ביום השמיני עצרת תהיה לכם,
און די ווארט "לכם" הייסט, צו פרענגען קרפנות פאר
אייערטועגן. [וכו']

און אין דעם טאג פון שמיני עצרת, איז יעקב, דאס הייסט
דער סוד פון תפארת, דער הויפט און דער עיקר
פונעם שמחה, און אלע אושפיזין פרייען זיך מיט אים, און
אויף דעם זאגט דער פסוק אשריד ישראל מי כמוך עם
נושע בה, ווייל די אידן פארזייניגן זיך מיטן אייבערשטן
אום שמיני עצרת, און דורכדעם ווערן זיי געהאלפן מיט
אלע ערליי ישועות, און נאך א פסוק שטייט ויאמר לי
עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר, און ער האט געזאגט

שבח דא שירתא

ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי: יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין מיזם שנבראתי עד עתה, ואילמלי אליעזר בני עמי, מיזם שנברא העולם ועד עכשיו, ואילמלי יותם בן עוזיהו עמנו, מיזם שנברא העולם עד סופו!
(סוכה מ"ה:)

חג הסוכות תשפ"א

לקבלת העלון מדי שבוע יש לשלוח אימייל בכתובת: 3022233@gmail.com

1

הזתה הקדוש"ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל



"ובלכתך בדרך"
פארמאט
70 כרכים
מהדורת ר' יוסף
צבי בערגער
(6.5/4.5 ln)



גרויסע סעט (ln 9.5/6.5)



קלענערע סעט - מהדורת ר' הערשל וועבער
(ln 7/5)

845.664.5168

פאר
דעליזוערי
רופט: